

DOBAI PÉTER

*Úszómesterek kanálisvízben**(az itt olvasható e-mail nem azonosítható: g.c.a@s.v.hu)*

*Két rémalak szabadlábbon. Feltételesen.
 Két befelé bandzsító tekintetű, önjelölt
 ellenfél csoszog utánam, fájdalmas tájain
 régi, bátor, hősi, sugaras, hódító, tiszta,
 túlélő tavaszoknak. Árulói a vivátos ifjúságnak!
 Önkirekesztett, volt, tűnt barátok arcán
 jegessé lett mosolyok, aljas arcukra száradt
 sár-maszk alatt... Kezükben hamiskártya...
 cinkes lapokkal játszanak, de sem szívükben,
 sem lelkükben, sem kóros személyük egyszál
 idegében: nem volt játékra készség sosem.
 Engem galádul, gyáván megrágalmaztak,
 rólam gonoszul hazudtak,
 júdáskodtak, jágóskodtak,
 nyíltan elveszejteni akartak, két senkifia,
 akiket vétkes működésükért megfizettek!
 Nevükre is merő önkínzás emlékezni.
 Demens-deluzív személyiségük
 stressz-örvényt, öklendés-kényszert provokál,
 görcsös kezükben ott van a billogot sütő vas,
 visszaeső, priuszos karrier-bűnözők:
 bérencei, lakájai egy bosszúközösségnek!
 Remegő célkeresztjük halálszögébe
 ugyan hogyan s mivégre kerültem éppen én?!
 Gyűlölet, irigység, sors-görcs és félelem űzte őket
 ellenem, de bűnös szövetségük célt nem ért, veszítettek.
 Freuddal szólva: Verdrängung, karakterneurózis,
 prepszichotikus kényszerneurózis s mindenekelőtt
 súlyos, sújtó, sebzett Minderwertigkeitsgefühl...
 feeling of inferiority . . . ön-túlkompenzáló, kóros
 tényezők készítették e két figurát, e két báblényt ellenem:
 tortúrára, lélektámadásra, ideg-sebző diszkriminációra – – –
 Hideg, koholt „konceptiót” sziszegtek össze, bízva
 abban az esélyben, mely a bűnözőket összetartja,
 amíg gaztettüket végrehajtják, miközben nem tudják,
 nem sejtik, hogy barbár működésükkel önmagukra,
 senki másra, csakis önmagukra vallanak,
 erről fog szólni maradék életük és tartós, hosszú haláluk!*

Az „éppen” az majdnem minden

(Sláger)

Ugye visszatérsz hozzám,
Ha jön a heves, hősi nyár?
igen – da – ja – yes – oui – si – várj

Ugye visszatérsz hozzám,
Ha lombhalállal jön az ősz?
yes – si – oui – ja – da – igen – várj

Ugye visszatérsz hozzám,
Ha fehér csuklyában közelít a tél?
si – igen – da – ja – yes – oui – várj

Ugye visszatérsz hozzám,
Ha virágorkánnal végre eljön a tavasz?
i d j y s o --- várj

*Óh, tudom, érzem, emlékezem:
nem ment el tőlem soha senkisémet!
Éppen csak én nem vagyok már
se célja, se terve, se jótevője
önmagamnak, egy régi műtárgy lettem
a fejlődés múzeumában...
Nincsen retúrjegyem,
nincsen revolverem,
bérletem érvénytelen,
magamtalanságom betelni látszik.*

Dal szól szól a dal

*Weöres Sándor
szeretett emlékében
'kivel Szombathely és
Sopron városában
valaha réges-régen
tanuló éveimben
együtt időzhettem*

*dal szól
szól a dal
dal szól
szól a dal
csak dalnoka nem szólal
szól a dal
dal szól
szól szól szól
dal száll szól száll
csak dalnoka nem szólal
száll szól száll szól a dal
dal szól száll száll
hív hív hová üzen mit
szól a dal
oh tán nem is lett volna
dalosa annak a dalnak
'mit egyre mindegyre hallasz
csak lett eleve a dal maga*

*dal szól önmaga és fordul vissza
nagy időségek és szép térségek tűntek el
üzenetes énekkel utolsó lélegzettel
dal szól száll szól a dal
hát te magad volnál dallama
annak a pannoni dalnak
'mit messzi kintről távol kívülről
mind közelebből egyre beljebb
hallani vélsz hallani remélsz hallani kérsz
hogy csend soha ne kövesse ama dalt
ó dal szól szól a dal dalol a dal száll
bárhová tévedsz bármi csend egyszer
körülvesz a dal szól szól a dal száll dalol
utak kezdetén utak végén valahol ahol
majd végre hogy mit üzen megérted
szól a dal
dal szól*